

διαβάζοντα και διὰ τῆς αὐστηρᾶς του φυσιογνωμίας συγκι-
νοῦντα ὅλους ὅσοι τὸν ἔβλεπον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἄλλ' ἡ καρδιά ἡμῶν ἐρράγη, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐπλησίασαν δάκρυα ζητοῦντα τὴν ἄδειάν μας διὰ νὰ ἐξέλ-
θουν εἰς περίπατον, ὅταν εἶδομεν τὰς Κυρίας τῆς Τιμῆς κα-
τάμαυρις ὡς ψυχὰς κολασμένας ἢ ὡς τὰς μυθολογουμένας
Μυροφόρους νὰ περιφέρωσιν εἰς τὰς ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἀνοικτοῖς
χρώμασιν ἐπιδραμούσας εἰς φάληρον δημοφύλους των τὸ
μαῦρον ἔνδυμα καὶ τὴν ἀσπρην ψυχὴν των, τύπον καὶ ὑπο-
γραμμὸν δι' ὅλας ὅσαι φιλοδοξοῦν εἰσιτῆριον εἰς τὸν Παρά-
δεισον.

Ἰδιαίτερώς συνιστῶμεν τὸ σημερινὸν ποίημα τοῦ κ.
Σουρῆ, τοῦ ὁποῦ μὰ τὴν Σαρακοστήν εἶναι ἀνάξιον τοι-
οῦτο δημόσιον. **Εἶναι πολὺ του.**

Γνωστοποιοῦμεν ὅτι ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδο-
μάδος ἐνοικιάσαμεν τὴν ἐπιφυλλίδα ἡμῶν εἰς τὸν τρισέν-
δοξον **Χεσμὲν τὸν Ἰμβριον**. Ἐπομένως οἱ φίλοι μας
δὲν πρέπει νὰ παραξενεύωνται ἂν τυχὸν τοὺς κακομετα-
χειρίζεται ἐν τοῖς ὑπογεῖσις τοῦ φύλλου μας· ἂν θέλουν πε-
ριποίησιν, ἅς ἀνεβαίνουν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως ἐναντίον τοῦ κ. Σλήμαν. Δυνα-
μεθα νὰ τοῦ ἐπιστρέψωμεν καὶ τὴν Τροίαν καὶ τὰς Μαϊκή-
νας καὶ τοῦ Ἰλίου τὸ Μέλαθρον, ἀρκεῖ νὰ μὴ πραγματο-
ποιηθῇ ἡ ἀπειλή του ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Μεταξὺ ἄλλων διωργάνισεν ἐπιστημονικὴν ἐφεσπερίδα
τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα εἰς ἣν προσεκάλεσε λογίους
νέους μετὰ τὰς *Λογίας Κυρίας των*. Φαντασθῆτε θηλυκοὺς
Ἀρσένιδες! Αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπόπειρα κακουργήματος!

Νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ξεμυτίσῃ καμμία *Λογία νία*, τῇ ὑ-
ποσχόμεθα νὰ τὴν κάμωμεν νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἄ! Καὶ δὲν μᾶς φθάνει ὁ λόγιος νέος Πίπης ὁ Λάμπρος,
ὁ λόγιος νέος Καββαδίας, ὁ λόγιος νέος Μυλωνᾶς, καὶ θὰ
δημιουργήσωμεν καὶ θηλυκὰ αὐτῶν ἀντίτυπα, ἀναιμικά,
σαχλά, κακοροζικά. Κύριε Σλήμαν, εἴθε ἐλεύθερος ἀπὸ
παντοπώλης νὰ γίνητε μέγας ἀρχαιολόγος, ἀλλὰ δὲν εἴθε
διόλου ἐλεύθερος νὰ ἀποσαχλώσῃτε τὴν ἥδη σαχλὴν κοινω-
νίαν μας!

Γεγονός. Ἐν τινι στρατιωτικῷ γραφείῳ πρό τινων
ἡμερῶν εὐρέθη ἐπὶ τινος τραπέζης ἐν *μανδύλιον*. Ἐπίστρα-
τός τις ἐκεῖ ἐργαζόμενος εἶπεν ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ τῷ
ἀξιωματικῷ. . . ., ὅστις εἶχεν ἀναχωρήσει πρό τινων στιγ-
μῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπιδίδει τις αὐτῷ *μανδύλιον*, ἐπιλέγων:

— Κύριε . . . ἐξεχάσετε χθὲς τὸ *μανδύλι* σας.

— Τί λές, ἀδελφὲ, ἀναφωνεῖ, μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σχε-
δὸν θεωρῶν ἑαυτὸν προσβεβλημένον, μήπως βάζω ταμβάκο;..
Καὶ ὁ καλὸς ἀξιωματικὸς μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέδειξε
διὰ πειραμάτων δακτυλικῶν ὅτι τὸ *μανδύλιον* χρησιμεύει
μόνον εἰς τοὺς ταμβακίζοντας.

πρὸς Δεληγιάνην ἐπὶ τοῦ βήματος ἄνευ σουμάδας, πρὸς
Ἀντωνιάδην ἄνευ ποιητικοῦ βραβεῖου, πρὸς Παράσχον ἄνευ
Ἀναστασοπούλου, πρὸς ὑπάλληλον τοῦ Ἑλλ. Κράτους ἄνευ
κλοπῆς, πρὸς Ὁθέλλον ἄνευ τῆς Δεσδαζιμόνας, πρὸς ἀρχιεπί-
σκοπον ἄνευ ἐπαρχίας, πρὸς Αὐγερινὸν ἐγγαμον, πρὸς παρ-
θένον ἄνευ ὀνείρου, πρὸς Μανσόλαν ἄνευ Γαλλικοῦ θεάτρου,
πρὸς Μιστριώτην ἄνευ τοῦ Σαρίπολου καὶ πρὸς Σαρίπολον
ἄνευ τοῦ Μιστριώτου. Τί ἄλλο ὁμοίᾳζε τὸ χθεσινὸν φάλη-
ρον; Πρὸς αὐλικὸν ἄνευ μειδιάματος, πρὸς ἔθνικὸν δάνειον
ἄνευ ὁμογενοῦς, πρὸς ἀρχαιότητα ἀνούρητον, πρὸς Παπαμι-
χαλόπουλον ἄνευ βουλευμάτων, πρὸς Ἰκωδάτον πωγωνο-
φόρον, πρὸς λέσχην ἄνευ χαρτοπαιγνίου, πρὸς Δελιγιάννην
ἄνευ παρασῆμων, καὶ πρὸς Λομβάρδον ἄνευ ταπακέρας, πρὸς
Ζάκυνθον ἄνευ Λομβάρδου, πρὸς Παρασκευαίδην ἄνευ τοῦ Σι-
δηροδρόμου. Τέλος αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ εορτάζοντος πλη-
θοὺς ἤρξαντο μειοῦμεναι· καὶ πρῶτος ὁ ἥλιος φιλοφρονέ-
στερον τοῦ τελετάρχου φερόμενος, ἤρξατο κλίνων πρὸς τὴν
δύσιν· τὸ πλῆθος ἐπίσης ἤρξατο ἀραιούμενον καὶ ὁ πόθος
τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐμψυχούμενος καὶ
ὑπὸ τῆς κοπώσεως ἐπιβαλλόμενος κατέλαβεν αἴφνης πᾶν-
τας καὶ πάσας. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Φαλήρου εἶ-
ναι δυσχερέστερον ἢ τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Πεκίνου· καὶ ἔβλε-
πες λοιπὸν κυρίους καὶ κυρίας εἰς βαθεῖαν φάλαγγα παρα-
τεταγμένας, ὅπως ὁρμήσωσι κατὰ τῶν βαγωνίων, καὶ ἤρ-

χετο ἡ ἔφοδος μετὰ τὸν τελευταῖον συριγμόν.

Κ' ἤκουες πλάταγον μυῶνων

κ' ἤκουες σύγκρουσιν ποδῶν

κ' ἤκουες σύρραξιν Κοκκῶνων

καὶ ἐκσφενδόνισμα παιδιῶν.

Ἐκεῖ σύζυγος ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως
καὶ μήτηρ ἀπὸ τοῦ τέκνου καὶ ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς
καὶ ἐτελεῖτο τοιαύτη μίξις φύλων, οἷαν μόλις ὁ Σατανᾶς
ἠδύνατο νὰ σχεδιάσῃ. Τότε δὲ νύδθηκε νὰ ἐπιφανῇ καὶ ἡ
κεφαλὴ τοῦ τελετάρχου ὑπεράνω γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν
καπέλλων, οἰκτείρουσα μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ δεινο-
παθήματα τοῦ πλῆθους, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστημένη
καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἡθικὴν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως
καὶ διὰ τὴν πώλησιν εἰσιτηρίων, ὧν πρό μικροῦ εἶχε ὑπο-
λογίσει τὸν ἀριθμόν. Ὁ ἥλιος ἔδυσε πρό πολλοῦ· καὶ ἡ-
μεῖς ἐμένομεν εἰσέτι ἐν Φαλήρῳ, μετρῶντες τὰ κύματα καὶ
ἀκούοντες τὸ παρήγορον ἄσμα τῶν κελαδούντων βατράχων,
οἵτινες ἕτερπον ἡμᾶς ἄνευ πληρωμῆς, διότι δὲν ἦσαν ὑ-
πάλληλοι τῆς ἐταιρίας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδη-
ροδρόμου.